

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců

Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobce: **Naryner Construction s.r.o.**
sídlem Vidče č. 168
zastoupený UNTAX, s.r.o.
sídlem U Továren 14, Praha

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2019, č.j. 37881/19/5300-21444-712153,

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 13. 9. 2019, č.j. 37881/19/5300-21444-712153, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 24 477 Kč k rukám UNTAX, s.r.o., sídlem U Továren 14, Praha, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2019, č.j. 37881/19/5300-21444-712153, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno celkem 17 rozhodnutí (jeden platební výměr a 16 dodatečných platebních výměrů) Finančního úřadu pro Zlínský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 22. 1. 2018, kterými byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období srpen až říjen 2014, prosinec 2014, březen až duben 2015, červen až srpen 2015, listopad až prosinec 2015 a leden až červen 2016; současně byla žalobci uložena zákonná povinnost uhradit penále z doměřené daně.

I. Podstata věci

2. Správce daně dospěl k závěru, že žalobce podmínky nároku na odpočet DPH ve smyslu § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“), podle něhož má plátce nárok na odpočet daně, pokud přijatá zdanitelná plnění použije v souvislosti s jeho ekonomickou činností za splnění dalších zákonem stanovených podmínek, nesplnil z toho důvodu, že neprokázal přijetí dodávek stavebního materiálu od deklarovaného dodavatele PREMIX, spol. s r.o. (dále jen „PREMIX“), který žalobce dále prodal odběrateli Abrimos czech republic s.r.o. (dále jen „Abrimos“). Žalovaný na rozdíl od správce daně dospěl k závěru, že uvedené transakce žalobce byly fakticky uskutečněny, ale byly součástí řetězce zatíženého podvodem na DPH, přičemž podle žalovaného žalobce vzhledem ke všem okolnostem mohl a měl vědět, že se takového řetězce transakcí účastní.

II. Shrnutí žalobní argumentace

3. Žalobce předně namítá, že DPH nebyla pravomocně doměřena ve lhůtě pro stanovení daně; rozhodnutí žalovaného bylo žalobci oznámeno až po uplynutí lhůty ke stanovení daně.
4. Žalobce dále namítá překvapivost a účelovost rozhodnutí žalovaného, který v řízení o odvolání změnil právní názor správce daně, že žalobce neprokázal přijetí zdanitelných plnění od PREMIX. Veškeré podstatné skutečnosti byly známy již správci daně a žalovaný žádné další dokazování neprováděl.
5. Podle žalobce argumentuje žalovaný nelogicky, nekonzistentně, s neznalostí běžné obchodní praxe, přičemž standardy, na které se žalovaný odvolává, ničím neprokazuje; závěry žalovaného se neopírají o dostatečné skutkové důvody. Žalovaný byl povinen zohlednit závěry trestního řízení, které vyústilo v odložení věci. Protože tak žalovaný neučinil, žalobce navrhuje, aby si zdejší soud vyžádal usnesení Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, územního odboru ve Vsetíně, o odložení věci a celý spis.
6. Podrobnou argumentaci žalobce dovozuje, že žalovaný neunesl své důkazní břemeno, pokud jde o prokázání existence řetězce transakcí zatíženého podvodem na DPH, a rovněž

nereagoval na některé odvolací námitky žalobce. Podle žalobce zohlednil žalovaný skutečnosti, které podle žalobce nejsou pro prokázání existence podvodného řetězce relevantní. Žalobce poukazuje na to, že pouhé neodvedení daně jedním článkem v řetězci neznamena, že se jedná o podvod na DPH a že došlo k narušení daňové neutrality. Stejně tak další okolnosti (kupř. virtuální sídlo, neaktuální internetové stránky PREMIX, formální vady razítka) nemají ve vztahu k prokázání podvodného řetězce žádnou důkazní hodnotu. Podle žalobce je doložení přijetí rozumných opatření k zamezení účasti na daňovém podvodu právem plátce DPH, nikoli jeho povinností. Naopak správce daně má povinnost prokázat existenci takových opatření, neboť plátce daně nemůže nést důkazní břemeno ohledně negativních skutečností.

7. Žalobce uvádí, že v rámci transakce fungoval pouze jako prostředník mezi PREMIX a Abrimos, za což mu náležela provize ve výši 3%. Žalovaný si podle žalobce v řadě závěrů ohledně přijetí rozumných opatření protirečí a kupř. nevysvětluje, jak závěry o ekonomické nevýhodnosti transakce pro žalobce, které nadto nejsou podle žalobce ničím podloženy, souvisí s povědomím žalobce o zapojení do daňového podvodu.
8. Žalobce namítá, že doložil důkazy o přijetí rozumných opatření pro eliminaci účasti v podvodném řetězci (žalobce si po celou dobu prověřoval, zda PREMIX není evidován v rejstříku nespolehlivých plátců, a nahlížel do systému ARES a insolvenčního rejstříku). Podle žalobce selhaly především orgány finanční správy při prověřování jeho dodavatele z hlediska jeho spolehlivosti coby plátce DPH, neboť PREMIX byl jako nespolehlivý plátce DPH evidován až od 28. 5. 2017.
9. Žalobce rovněž vytýká žalovanému nedostatečné a nesprávné hodnocení svědeckých výpovědí a obsahů listin (výstupu z ratingového hodnocení PREMIX prostřednictvím placené služby CESTR) a navrhuje zopakovat některé důkazy ze správního spisu (výstřižek z lustrace PREMIX) v řízení před zdejší soudem, stejně jako vyslechnout L. J. a jednatele žalobce M. K.
10. Na své argumentaci žalobce setrval v podané replice a navrhl, aby zdejší soud jak napadené rozhodnutí, tak rozhodnutí prvostupňová zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem, včetně jednání, které ve věci proběhlo.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

11. Žalovaný se žalobou nesouhlasí, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Věcně setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí.
12. Pokud jde o námitku uplynutí prekluzivní lhůty, tak s ní žalovaný nesouhlasí. Žalobou napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 16. 9. 2019 do datové schránky jeho zástupce JUDr. Ing. L., který žalobce zastupoval po celou dobu daňového řízení. Odvolání plné moci pro JUDr. Ing. L. bylo žalovanému doručeno do datové schránky dne 13. 9. 2019 (v čase 12:10:32). Žalobou napadené rozhodnutí bylo oprávněnou úřední osobou elektronicky podepsáno dne 13. 9. 2019 v čase 11:08:53 a z datové schránky žalovaného bylo odesláno do datové schránky zástupce žalobce v čase 12:56:49. Z uvedeného plyne, že datová zpráva obsahující žalobou napadené rozhodnutí byla odeslána pouhých 46 minut poté, co byla do datové schránky žalovaného doručena datová zpráva obsahující odvolání

plné moci. S odkazem na závěry rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č.j. 1 As 383/2018-36, a ze dne 31. 7. 2018, č.j. 1 As 36/2018-28, má žalovaný za to, že nezohlednění odvolání plné moci nemá za následek neúčinnost doručení napadeného rozhodnutí žalobci dne 16. 9. 2019, neboť ob stojí v rámci „časového testu“ nastaveného Nejvyšším správním soudem, podle něhož nezohlednění podání, jež bylo správnímu orgánu doručeno v krátkém časovém úseku (v rozpětí několika hodin) před vydáním rozhodnutí, nemá za následek nezákonnost takového rozhodnutí.

13. Žalovaný navrhl, aby zdejší soud žalobu zamítl; rovněž žalovaný setrval na svém procesním postoji během celého řízení před zdejším soudem, včetně jednání.

IV. Posouzení věci

14. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
15. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
16. Žalobce uplatnil ve zdaňovacích obdobích srpna až října a prosince 2014, března až srpna, listopadu a prosince 2015 a ledna až dubna a června 2016 nárok na odpočet DPH (pokud jde o doměřenou daň, ta činila celkem 2 055 329 Kč, a za květen 2016 byla žalobci vyměřena daň ve výši 47 529 Kč) na základě faktur za stavební materiál od dodavatele PREMIX. Daňová kontrola na DPH za uvedená období byla u žalobce zahájena dne 22. 9. 2016 protokolem č.j. 1726662/16/3307-60562-800145; pokud jde o zdaňovací období května 2016, daňová kontrola byla zahájena rovněž dne 22. 9. 2016, protokolem č.j. 1726659/16/3307-60562-800145. Daňové kontroly vyústily dne 22. 1. 2018 ve vydání platebních výměrů.
17. Žalobce předně namítá, že žalovaný nevydal napadené rozhodnutí, tedy pravomocně nerozhodl, ve lhůtě pro stanovení daně.
18. Podle § 148 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), nelze daň stanovit po uplynutí lhůty pro stanovení daně, která činí 3 roky. Lhůta pro stanovení daně počne běžet dnem, v němž uplynula lhůta pro podání řádného daňového tvrzení, nebo v němž se stala daň splatnou, aniž by zde byla současně povinnost podat řádné daňové tvrzení.
19. Podle § 148 odst. 2 daňového řádu se lhůta pro stanovení daně prodlužuje o 1 rok, pokud v posledních 12 měsících před uplynutím dosavadní lhůty pro stanovení daně došlo k podání dodatečného daňového tvrzení nebo oznámení výzvy k podání dodatečného daňového tvrzení, pokud tato výzva vedla k doměření daně (písm. a/), oznámení rozhodnutí o stanovení daně (písm. b/), zahájení řízení o mimořádném opravném nebo dozorčím prostředku (písm. c/), oznámení rozhodnutí ve věci opravného nebo dozorčího prostředku (písm. d/), nebo oznámení rozhodnutí o prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně (písm. e/).

20. Podle § 148 odst. 3 daňového řádu byla-li před uplynutím lhůty pro stanovení daně zahájena daňová kontrola, podáno řádné daňové tvrzení nebo oznámena výzva k podání řádného daňového tvrzení, běží lhůta pro stanovení daně znovu ode dne, kdy byl tento úkon učiněn.
21. Lhůta pro stanovení daně (prekluzivní lhůta) je lhůtou hmotněprávní, tedy lhůtou, jejímž uplynutím ze zákona právo správce daně daň stanovit zanikne. Pro posouzení, zda daň byla stanovena v rámci prekluzivní lhůty, je určující okamžik doručení rozhodnutí o odvolání, nikoli okamžik jeho vydání (v nyní posuzované věci odeslání z datové schránky žalovaného); jinými slovy je nutné, aby daň byla v rámci prekluzivní lhůty stanovena pravomocně.
22. V posuzované věci byl zahájením daňové kontroly běh prekluzivní lhůty pro stanovení DPH za příslušná zdaňovací období přetržen a tato lhůta začala běžet dne 22. 9. 2016 znovu.
V souladu s pravidly obsaženými v § 148 odst. 2 a 3 daňového řádu tato lhůta uplynula v neděli dne 22. 9. 2019, nikoli, jak uvádí žalovaný ve vyjádření k žalobě, až v pondělí dne 23. 9. 2019.
23. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě na podporu své argumentace odkazuje mimo jiné na § 33 odst. 4 daňového řádu, podle něhož připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den; to neplatí, jde-li o lhůtu určenou v kratších časových jednotkách než jsou dny. Povahou citovaného pravidla se již zabýval Nejvyšší správní soud a dospěl k závěru, že se týká toliko procesních lhůt stanovených správcem daně a nelze je aplikovat na běh hmotněprávní lhůty pro stanovení daně. Podle Nejvyššího správního soudu „*Zákonodárce v § 32 a § 33 daňového řádu upravil lhůty, které určuje správce daně osobám zúčastněným na správě daní k provedení určitých procesních úkonů; jedná se o úkony, které tíží osobu zúčastněnou na správě daní, nikoli samotného správce daně; typicky např. lhůta k předložení dokladů, dostavení se ke kontrole či místnímu šetření apod. V tomto směru je zcela logické, že lhůtu ke splnění správcem daně uložené povinnosti (provedení úkonu) zákonodárce určil tak, aby osoba zúčastněná na správě daní, tedy ten, komu je povinnost uložena, nebyla zkrácena na svých právech...Se zákonnými lhůtami je v textu zákona vždy spojen nějaký účinek, jejich délka a běh jsou určeny přímo zákonem a měnit je lze pouze tehdy, připouští-li to explicitně zákon. Lhůta stanovená v § 148 odst. 1 daňového řádu je nepochybně lhůtou zákonnou, jedná se o lhůtu hmotněprávní, a není pochyb o tom, že je lhůtou prekluzivní. Pouze v jejím rámci lze zákonem stanoveným způsobem měnit výši daně ve prospěch daňového subjektu, ale i v jeho neprospěch. Uplynutím prekluzivní lhůty právo správce daně i daňového subjektu na stanovení daně, popř. její změnu, zaniká. Zánik práva - prekluze - je důsledkem dvou právních skutečností, jimiž jsou jednak uplynutí času (tj. propadné neboli prekluzivní lhůty), jednak nečinnosti správce daně nebo daňového subjektu, jež spočívá v neuplatnění práva. K zániku práva uplynutím prekluzivní lhůty dochází přímo ze zákona, a je třeba k němu přiblížit z úřední povinnosti. Uplynutím této lhůty končí daňové řízení v rovině nalézací a správcí daně zaniká pravomoc stanovit daň za příslušné zdaňovací období. Zákon pouze připouští výslovně výjimky v § 148 odst. 6 a 7, kdy lze stanovit daň i po uplynutí 10leté lhůty...Z uvedeného vyplývá, že § 148 daňového řádu obsahující pravidla běhu prekluzivní lhůty (včetně jejího přerušení či stavění) jsou lex specialis k § 33 odst. 1 daňového řádu, resp. toto*

ustanovení se nepoužije. Zákodárce v § 148 odst. 3 daňového řádu zcela jednoznačně vyjádřil okamžik, od kterého se nový běh prekluzivní lhůty stanovené v odst. 1 citovaného ustanovení odvíjí, přičemž ani samotný jazykový výklad slova dnem nedává prostor pro jiný závěr, než že se tak děje již od konkrétního dne, a nikoli až ode dne následujícího. Nejvyšší správní soud opětovně podotýká, že procesní povaha lhůt a priori předpokládá aktivitu daňového subjektu. Proto stanovení jejího počátku dle § 33 odst. 2 daňového řádu, resp. jejího zachování do následujícího pracovního dne ve smyslu § 33 odst. 4 daňového řádu je logické, legitimní a chrání oprávněné zájmy subjektů. Lhůta pro stanovení daně, jakožto lhůta prekluzivní, toliko představuje časově ohraničený úsek, po který lze upravovat daňovou povinnost daňového subjektu ... Okamžik, od kterého počíná běh nové lhůty dle § 148 odst. 3 daňového řádu je zde stanoven zcela jednoznačně ... Lhůta pro stanovení daně v projednávané věci počala běžet na základě zahájení daňové kontroly, přičemž tento okamžik žalovaný nezpochybnil, dnem, kdy byla daňová kontrola zahájena, tj. dne 10. 9. 2014, a skončila dne 10. 9. 2017. Pouze v rámci tohoto časového prostoru mohly nastat účinky úkonu dle § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu. Vzhledem k tomu, že stěžovatel obdržel prvostupňová rozhodnutí o doměření daně až dne 11. 9. 2017, nemohly účinky předvídané v § 148 odst. 2 písm. b) daňového řádu nastat; ty by mohly nastat pouze za předpokladu, že by rozhodnutí o doměření daně bylo stěžovateli řádně oznámeno do 10. 9. 2017, tedy v rámci prekluzivní lhůty; ta však, jak bylo podáno výše, uplynula při aplikaci § 148 odst. 3 daňového řádu již dne 10. 9. 2017. Nelze tak přisvědčit žalovanému, jehož závěry převzal bez dalšího krajský soud, že v posledních 12 měsících před uplynutím lhůty pro stanovení daně došlo k oznámení rozhodnutí o stanovení daně, neboť platební výměr byl doručen dne 11. 9. 2017, tudíž lhůta byla prodloužena do 11. 9. 2018. Na výše uvedeném závěru nemění nic ani fakt, že poslední den prekluzivní lhůty (10. 9. 2017) připadl na neděli, jak podotkl žalovaný ve svém vyjádření k žalobě. Pro účely doručení, resp. ve vztahu k určení okamžiku oznámení rozhodnutí se pravidla pro počítání lhůt obsažená v 33 odst. 4 daňového řádu vůbec neuplatní, neboť se zde zjevně nejedná o žádné stanovení lhůty k provedení úkonu směrem k osobě zúčastněné na správě daní, tedy ve vztahu k stěžovateli. Kdy je rozhodnutí vydáno a kdy se považuje za doručené, upravuje daňový řád ve zvláštních ustanoveních (viz § 101 odst. 2, 6, § 39 a násl.) V daném případě nadto je rozhodné, že možnost vyměřit daň skončila správci daně uplynutím posledního dne prekluzivní lhůty, který připadl na jeden konkrétní zákonem určený den. Jak již bylo uvedeno, jedná se o lhůtu hmotněprávní, lhůtu propadnou a po jejím uplynutí, byť se tak stane v den pracovního klidu či svátek, právo na vyměření daně bez dalšího zaniká.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.6.2021, č.j. 5 Afs 21/2020-56, zvýrazněno zdejším soudem).

24. V nyní posuzované věci tedy skutečnost, že posledním dnem prekluzivní lhůty byla neděle, neměla za následek prodloužení této lhůty do pondělí 13. 9. 2019. Proto bylo třeba činit úkony k vydání rozhodnutí tak, aby bylo možno rozhodnutí o stanovení daně žalobci doručit nejpozději v neděli dne 22. 9. 2019.
25. Žalovaný přistoupil k odeslání rozhodnutí v pátek dne 13. 9. 2019 zástupci žalobce JUDr. Ing. O. L., který si zprávu z datové schránky vyzvedl dne 16. 9. 2019. Za předpokladu, že by žalobce dne 13. 9. 2019 plnou moc pro uvedeného zástupce neodvolal, tak by rozhodnutí o odvolání bylo žalobci účinně doručeno a nabylo by právní moci dne 16. 9. 2019. K tomu však v posuzované věci nedošlo. Účinky doručení žalobci a právní moc rozhodnutí o odvolání dne

16. 9. 2019 nemohly nastat, neboť dne 13. 9. 2013 došlo k doručení odvolání plné moci do datové schránky žalovaného.

26. Je třeba zdůraznit, že zvolit si zástupce, stejně jako plnou moc vypovědět, je svobodným projevem vůle a právem zmocnitele. Přitom platí, že odvolání plné moci účastníkem nebo její výpověď zástupcem jsou vůči správnímu orgánu účinné, jakmile mu byly účastníkem nebo zástupcem oznámeny (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2009, č.j. 1 As 32/2009-58). Stejně tak plyne ze zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „občanský zákoník“), že zmocnění zaniká mj. v případě, že je zmocnitel odvolá nebo zmocněnec vypoví (§ 448 odst. 1 části věty první za středníkem občanského zákoníku), přičemž dokud není odvolání zmocněnci známo, má jeho právní jednání tytéž účinky, jako by zmocnění ještě trvalo (§ 448 odst. 2 občanského zákoníku); obdobně v případě výpovědi plné moci vůči nepřítomnému zmocniteli je tato výpověď účinná od okamžiku, kdy mu dojde (§ 570 odst. 1 občanského zákoníku); pokud jde o daňový řád, ten zvláštní úpravu odvolání zastoupení či výpovědi plné moci neobsahuje.
27. Aby tedy odvolání zastoupení mělo vůči správci daně právní účinky, musí mu být prokazatelným způsobem doručeno, k čemuž v posuzované věci nepochybně došlo. Podání prostřednictvím datové schránky vůči orgánu veřejné moci (§ 18 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů) je učiněno okamžikem dodání datové zprávy do schránky orgánu veřejné moci (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, čj. 9 Afs 28/2010-79, č. 2131/2010 Sb. NSS), tudíž pokud dne 13. 9. 2019 ve 12:10:23 došlo k dodání odvolání plné moci do datové schránky žalovaného, bylo k tomuto okamžiku vůči žalovanému účinné. Zdejší soud na rozdíl od žalovaného v uvedeném procesním kroku žalobce s ohledem na žalovaným předestřenou časovou posloupnost jednotlivých událostí, k nimž došlo dne 13. 9. 2019, nespatřuje žádnou účelovost, neboť žalobci v době odvolání plné moci nebyla ještě do datové schránky zpráva od žalovaného obsahující rozhodnutí o odvolání ani dodána (k tomu došlo až ve 12:56:49, jak plyne z údajů doručení datové zprávy, jež je součástí správního spisu).
28. Odvolání plné moci tak bylo vůči žalovanému účinné, jakmile mu bylo dne 13. 9. 2019 doručeno. Není v tomto směru případný odkaz žalovaného na úřední hodiny podatelny, neboť odvolání plné moci bylo žalovanému doručeno v pracovní den a datovou schránkou; úřední hodiny jsou vymezeny pro veřejnost, aby v nich bylo možné učinit podání ústně do protokolu nebo nahlížet do spisu, a určují pracovní dobu správce daně, ve které je otevřena podatelna správce daně (§ 56 odst. 1 písm. a/ daňového řádu). Žalovaný si podle zdejšího soudu musel být vědom toho, že doručuje rozhodnutí o odvolání 10 dnů (resp. 9 dnů) před uplynutím prekluzivní lhůty, a vystavuje se tak riziku nemožnosti včas reagovat na eventuality, které mohou doručování komplikovat.
29. Z obsahu správního spisu je dále zřejmé, že k doručení rozhodnutí o odvolání žalobci nejpozději dne 22. 9. 2019 nedošlo, což ostatně ani žalobce ani žalovaný nečiní sporným. Pokud jde o plnou moc pro nového zástupce (UNTAX s.r.o.), ta byla v souladu s § 27 odst. 2 daňového řádu účinně žalovanému doručena až dne 23. 9. 2019, a pokud jde o snahu žalovaného od pondělí dne 16. 9. 2019 doručit prostřednictvím datové schránky rozhodnutí přímo žalobci, tak ta již nemohla na zániku práva správce daně daň stanovit nic změnit, neboť rozhodnutí bylo

žalobci doručeno fikcí až dne 26. 9. 2019, který je zároveň dnem, kdy teprve nabylo právní moci (což zdejší soud ověřil dokazováním kopií datové zprávy, kterou si vyžádal od žalovaného, neboť nebyla součástí správního spisu). Za takové situace je nadbytečné, aby se zdejší soud zabýval dalšími pokusy žalovaného napadené rozhodnutí žalobci doručit (osobně prostřednictvím jednatele), které činil od 16. 9. 2019, k nimž nadto žalovaný uvádí, že byly neúspěšné.

30. Pokud se žalovaný dovolával závěrů plynoucích z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 21.3.2019, č.j. 1 As 383/2018-36, a ze dne 31.7.2018, č.j. 1 As 36/2018-28, tak ty se týkaly situace, kdy ve správním rozhodnutí I. stupně nebylo zohledněno opožděné vyjádření k podkladům rozhodnutí a kdy došlo k pozdnímu doplnění blanketního odvolání, které nebylo rovněž zohledněno, a vlivu těchto procesních vad na zákonnost vydaných rozhodnutí. Závěry citovaných rozsudků se tedy týkají nezohlednění vyjádření k podkladům správního rozhodnutí; ostatně obdobně judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16.5.2019, č.j. 1 Afs 98/2018-27, ve vztahu k daňové správě tak, že opomenutí vyjádření daňového subjektu k doplnění dokazování žalovaným nemusí být bez dalšího vadou, která má vliv na zákonnost rozhodnutí o odvolání. Na základě uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu však nelze dovozovat, že žalovaný nebyl povinen zohlednit vypovězení zastoupení žalobcem. Odkaz na uvedené rozsudky tudíž není případný.
31. Zdejší soud uzavírá, že absence doručení odvolacího rozhodnutí v prekluzivní lhůtě má za následek marné uplynutí této lhůty (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2007, č.j. 9 Afs 86/2007-161, č. 542/2008 Sb. NSS). Námitka uplynutí prekluzivní lhůty je tudíž důvodná.
32. Podle § 111 odst. 6 daňového řádu pokud již uplynula lhůta pro stanovení daně, správce daně, který v odvolacím řízení tuto skutečnost zjistil, napadené rozhodnutí o stanovení daně zruší a zastaví odvolací řízení. Proto se zdejší soud již dále nezabýval zbývající žalobní argumentací.
33. Zdejší soud tedy napadené rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.) a bude postupovat v intencích § 111 odst. 6 daňového řádu.

V. Náklady řízení

34. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a je povinen zaplatit náhradu nákladů řízení žalobci.
35. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady za zaplacené soudní poplatky (celkem ve výši 4 000 Kč) a dále za právní zastoupení spočívající ve čtyřech úkonech právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava, žaloba, replika a účast při jednání soudu dne 4.11.2021) společně se čtyřmi režijními paušály (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d/, § 11 odst. 1 písm. a/, d/, g/, § 11 odst. 2 písm. a/ ve spojení s § 11 odst. 3, § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.,

advokátního tarifu). Dále žalobci náleží náhrada cestovních výdajů ve výši 2 523 Kč spojených s cestou jeho zástupce k jednání soudu ze sídla zástupce z Prahy do Brna a zpět v celkové vzdálenosti 409 km motorových vozidlem s průměrnou spotřebou 6,5 l motorové nafty na 100 km, jak plyne z kopie technického průkazu, kdy výše průměrné ceny za 1 litr motorové nafty činí 27,20 Kč a základní sazba za jeden kilometr jízdy činí 4,40 Kč (§ 157 a § 158 zákoníku práce, § 13 odst. 1 a 5 advokátního tarifu ve spojení s § 4 písm. c/ vyhlášky č. 589/2020 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad, ve znění pozdějších předpisů), spolu s náhradou za promeškaný čas na cestě v délce 8 půlhodin po 100 Kč, tedy ve výši 800 Kč (§ 14 odst. 1 a 3 advokátního tarifu).

36. Celková částka nákladů, včetně částky ve výši 3 554 Kč odpovídající DPH, činí 24 477 Kč. K zaplacení této částky k rukám zástupce žalobce byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta. Pokud jde o úkon právní služby, jenž měl spočívat v doplnění návrhu na přiznání odkladného účinku ze dne 26. 11. 2019, tak podle zdejšího soudu žalobci nic nebránilo obsah a přílohy uvedeného podání uplatnit již v samotném návrhu ze dne 16. 11. 2019. Proto zdejší soud žalobci náhradu nákladů za uvedený úkon právní služby v rozporu s předloženým vyčíslením nákladů řízení ze dne 4. 11. 2021 nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 4. listopadu 2021

David Raus v.r.
předseda senátu